

ДОМИНГО САНТОС

СЪРДЕЧНИ СДЕЛКИ

Превод от испански: Пепа Еремиева, —

chitanka.info

Сградата беше бяла и безукорно чиста, с неопетнената чистота на новите и грижливо поддържани предмети. Беше заобиколена от красив и весел парк, а на входа ѝ имаше огромен макет на сърце, изработен от пластмаса и метал, периодично осветяван от вътрешни светлини, възпроизвеждащи сърденния ритъм, което даваше представа за точната специализация на Центъра.

Господин Хуан Перес спря пред широкия портал и се поколеба. После, подтикнат от внезапното си решение, пристъпи напред. Вратата се отвори безшумно пред него и гълтката свеж въздух отпусна нервите му.

Посрещнаха го погледът и усмивката на администраторката, смущаващо професионални.

— Господине?

Господин Хуан Перес изрече със затруднение:

— Добър ден, госпожице. Вижте, аз... Идвам... Е, добре, страдам от сърце и...

Администраторката бе от тази категория хора, чието присъствие вече действуваше успокояващо. Усмивката ѝ стана още по-широва, съвсем професионална.

— Не е необходимо да продължавате, господине. Вие току-що влязохте на нужното място. Моля, качете се на третия етаж и потърсете доктор Виароха. Той лично ще ви приеме.

Господин Хуан Перес пак се подвоуми за миг. После, подканван мълчаливо от насърчителната усмивка на администраторката, кимна и се отправи към асансьора. Всичко около него беше изрядно чисто. Мраморният под на третия етаж блестеше като огледало. Щом излезе от асансьора, той се озова в просторна и уютна стая — в дъното работеше без прекъсване гигантско видео с цветен обемен еcran. В момента прожектираха някакъв уестърн. По навик господин Хуан Перес втренчи поглед в екрана.

— Господине?

Медицинската сестра (нима наистина беше такава?) бе като всички медицински сестри в Центъра, невероятно красива, добре сложена, екстравагантно облечена, с усмивка, която предразполагаше към доверие. Господин Хуан Перес не беше свикнал с такова нещо, така че отново се поколеба:

— Вижте... Аз идвам... Казаха ми, че...

— Искате да се срещнете с доктор Вияроха, нали?

— Аха — потвърди господин Перес, освободен изведнъж от всичко, което му тежеше, и очарован от изненадващата прозорливост на събеседничката си.

Доктор Вияроха се оказа жизнерадостен, елегантен, с атлетично телосложение и проницателен поглед; говореше бързо и с лекота. Другаде можеше да мине за чудесен светски човек, но тук беше лекар. Той заля господин Перес с вълна от симпатия и разбирателство.

— И така решихте да ни посетите, нали? Добре, добре... Чели ли сте някои от нашите информационни диплиани?

— Хм... Честно казано, не. Препоръча ви доктор Калатаюд...

— О, да, Калатаюд! Добър сътрудник наистина. Пращал ни е много пациенти. Радвам се, че ви е препоръчал нашия Център. Значи сърцето ви е зле, а?

— Е, не чак толкова...

— Добре, добре, няма значение. Понякога човек си въобразява, че няма нищо, а пък... Но не се тревожете — той щракна с пръсти. — Без да усетите, ще ви присадим ново сърце. Минете оттук, моля.

Макар и леко озадачен, господин Перес го последва мълчаливо. Влязоха в уютна, приглушен осветена стая. В средата стоеше някакъв сложен апарат, изглежда, рентген, с леко изкривен еcran, разделен на милиметрови квадратчета и изпълнен със странни знаци.

— Елате тук. Не е необходимо да се събличате, ние притежаваме най-съвършения апарат за прегледи в света. Моля, застанете зад екрана.

— Но аз...

— Не се беспокойте, няма да ви се случи нищо. Хайде, елате!

Думите на доктор Вияроха внушаваха толкова доверие и сигурност, че господин Перес се подчини. Докторът включи апарата и дълго наблюдава екрана. Записа нещо в тефтера си.

— Ще ви е нужно сърце седми номер — каза той. — Или може би седми специален.

— Но аз исках само да се информирам — повтори господин Перес иззад екрана с приглушен глас.

Докторът изведнъж се почвствува излъган, но изражението на лицето му се задържа само за секунда. Той изключи апаратата. Движенията му въпреки всичко бяха по-резки от обикновено.

— Значи все още не сте решили, а? Добре, добре. Но поне сте чели нещо по въпроса, нали?

Господин Перес се изчерви.

— Ами всъщност... Не, докторе.

Доктор Вияроха огорчено поклати глава. Приближи се до малката масичка и взе някакви материали. Бяха красиво илюстрирани цветни брошури, радващи окото, с приятен мириз и меки при докосване.

— Вземете — каза той. — Тук ще намерите всичко, което ви интересува за нашите методи. Не се плашете от техническите термини, те са пределно ясни.

Господин Перес взе бавно дипляните. На първата от тях, върху набиваща се на очи снимка, беше изписано в крещящо червено: „Искате ли да смените сърцето си? «Пари енд Пари» и филиалите им във всички цивилизовани страни по света са на вашите услуги.“

— В действителност, докторе — каза Перес, — никога не ми е харесвал този вид реклама. Ако съм тук, то е, защото предпочитам да чуя от извора...

Доктор Вияроха сякаш отново се въодушеви.

— Да, разбира се. Ясно ми е. Това е ваше право, естествено. Вижте го, вижте го сам. Какъв вид сърце ще желаете?... В случай че решите да се оставите в ръцете ни, разбира се.

Господин Перес пак се подвоуми.

— Вид сърце?

— Да, естествено. Вижте, разполагаме с пет различни вида сърца: нормално, специално, изключително, супериизключително и извън нормите. Най-употребяваните, разбира се, и от които разполагаме с достатъчни количества, са нормалните и специалните. Наистина и другите се търсят...

Господин Перес преглеждаше замислено дипляните.

— Всъщност никога не ми е идвало наум, че съществуват различни категории сърца — призна той.

— Тогава трябва да помислите, приятелю, да помислите. Всички са с гарантирано качество, естествено, но категорията зависи в голяма

степен от дейността, с която се занимавате: заседнал живот, активност, движение, енергичност... Цената също се променя за различните видове. Ето тарифите — той посочи пъстроцветната страница от брошуруата, която разглеждаше господин Перес.

Господин Перес погледна и леко подсвирна с уста.

— Наистина ги намирам малко височки — каза той.

— Височки? — доктор Вияроха изглеждаше възмутен. — Казахте „височки“. Но, приятелю, помислете малко за нашия търговски девиз. Ние предлагаме само първокачествени сърца.

— Да, не се съмнявам. Но преди няколко дни получих каталози от „Браун енд Браун“...

Доктор Вияроха изглеждаше наранен безмилостно и предателски в най-съкровеното си.

— Не ми споменавайте за тях — изпиця той, чупейки пръстите на ръцете си. — Единствено искам да не ги споменавате! Тези, тези... Тези мошеници! Трябва да им отнемат правото на частна практика!

— Но...

— Изслушайте ме — доктор Вияроха се приближи до господин Перес с доверително изражение. — Никъде другаде, освен тук, разбирате ли, никъде другаде няма да ви присадят сърце с нужната гаранция за сигурност. Знаете ли какво правят тези, тези... Добре де, тези, които току-що споменахте?

— Н-не.

— Тогава ще ви кажа: купуват остатели сърца! Стари, разбирайте ли? Ние никога не сме купували сърца, престанали да тупят преди повече от четиридесет и осем часа, защото смятаме, че след като е изтекъл този срок, сърцата вече не притежават необходимата гаранция за консервиране. А те, напротив, купуват сърца дори на хора, починали преди пет-шест дни, мога да ви покажа документи. Това би било без значение за ръка, крак или черен дроб... Но за сърце!...

— Добре, но аз...

— Да, знам, те предлагат по-достъпни цени, даже улесняват плащането. Но вижте откъде вземат сировините си, вижте! Попитайте в обществените болници, в моргите! Опитайте се да разберете на кого е принадлежало сърцето, което ще ви присаждат! Ние, напротив... Елате, елате с мене! Искам да ви покажа.

Господин Перес беше едновременно объркан и изплашен. Досещаше се, че е наранил гордостта на събеседника си, а господин Перес беше винаги много коректен.

— Извинявайте — каза той, — изобщо не съм искал...

Но доктор Вияроха вече го дърпаше към асансьора. Изглеждаше болезнено наранен в самолюбието си, дълбоко обиден. Слязоха в третото подземие. Вияроха заведе господин Перес до широка камера, разделена на множество отделения, осветени от слаба синкова светлина.

— Студено е — измърмори господин Перес.

— Естествено — рече доктор Вияроха.

Преминаха през тесен коридор с витрини от двете страни. В тях бяха подредени нагъсто безброй стъкленици с номер и етикет, пълни с жълтеника, може би замразена течност, и във всяка „плуваше“ сърце.

— Вижте, това е нашият склад. Наблюдавайте! — Доктор Вияроха взе наслуки една стъкленица и я извади от витрината. — Обърнете внимание на чистотата на консервирация елемент. Забележете колко твърда е стъкленицата. Свръхбързо, цялостно замразяване чрез специален процес. Патентовано в целия свят, без изключение, естествено. Вижте капака. Ето тук е закодирана анамнезата на бившия притежател на органа. Всички данни са нотариално заверени. Преди да се сдобием окончателно с дадено сърце, проучваме обстойно какъв е бил животът на притежателя му. Никога не сме се снабдявали със сърце, без да се уверим, че то е работило нормално през цялото си съществуване. Ние сме предприятието, което плаща най-скъпо на пазара, и освен това купуваме само от частни лица, никога от болници или обществени заведения. По такъв начин гарантираме качеството на използвания материал: никакви алкохолици, деградирали типове, болни, а само съвсем здрави хора. Естествено, самият пациент избира от цялата стока не само в този район, а във всичките петдесет и четири филиала, разпръснати по света, сърцето, което желае, и винаги може да провери дали данните, фигуриращи в общия ни архив, му допадат. Появявайте ми, през осемнадесетте години, в които съществува нашето предприятие, не сме имали нито една рекламиация. Нито една.

Господин Перес сякаш се беше смалил. Озърташе се съкрушен, без да каже нищо.

— Вижте, вижте — продължаваше доктор Вияроха все по-оживено. — Разгледайте стоката ни. Проучете доставките ни. В тази секция например се намират извънсерийните сърца. Да ги наречем луксозни. Тук можете да откриете най-известните сърца: на артисти, популярни спортисти... Погледнете това сърце, принадлежало е на знаменития английски тенисист Макхандърбълт, който загина при автомобилна катастрофа. Платихме за него двадесет хиляди лири и не сме го изпратили в лондонския ни филиал, защото Макхандърбълт почина в тази страна, а не обичаме да пренасяме стоката, освен ако не се използва незабавно. Продължавате ли да мислите, че нашите тарифи са високи?

— Аз наистина...

Доктор Вияроха вадеше и слагаше сърца във витрината си.

— Вижте, вие казахте, че сте чели специална литература. Знаете ли, че мнозина дават двугодишна гаранция на присадените сърца? Само две години. А ние, напротив, гарантираме за цял живот. И още повече имаме установено правило, което няма да намерите никъде, клауза със специална гаранция: ако умрете заради новото си сърце, било то утре или след двадесет години (нещо, което не се е случило досега), вашите наследници ще получат обезщетение от един милион долара в злато. Не сте ли чували нашия лозунг, най-малкото по телевизията — „Сърце за цял живот“. Това гарантираме. И ви се кълна, господине, че е истина — потупа го той по гърдите.

— Но аз не се съмнявам, докторе, не се съмнявам. Само че не знаех, никога не съм попадал в подобна ситуация...

— И никога вече не ще попаднете... ако решите да се оставите в ръцете ни, естествено. Единствено ние сме в състояние да ви предложим следните предимства: „сънна“ упойка чрез ЛСД... научно дозирана, разбира се... Максимален престой от две седмици с писмена гаранция... Пълно възстановяване за по-малко от три месеца... И ви уверяваме, макар това да интересува повече жените отколкото мъжете, че белегът няма да се забелязва изобщо.

— Да, но цените...

— Скъпо е, знам. Но качеството винаги струва пари. Или предпочитате да отидете на друго място? Може би „Холт енд Холт“, за които казват, че дори използвали животински сърца в периодите на оскъдица. Или „Шулцер енд Шулцер“, които досега не успяха да се

специализират и по един и същ начин присаждат ръка или крак. Или „Мициаки енд Мициаки“, чиято специалност са изкуствените сърца? Предпочитате ли да изживеете дните си, превърнат в човешки часовник, винаги зависим от заряда на батериите и от правилното функциониране на крачкомера? О, не! Само човешкото сърце, научно гарантирано от предприятието, което се е специализирало в присаждане на човешки сърца, може да ви предложи необходимата сигурност. И само ние сме в състояние да ви предложим сърце с научна гаранция, чиито качества можете да проверите сам, ако искате. Само ние ще ви дадем да си изберете сърцето, което желаете, вместо да го определим според строгия ред на получаване. Вижте, вижте, всяко си има название и номер, записани и контролирани от компютър. Можете да гледате, да избирате, да пипате. Може да си изберете сърцето, което най-много ви харесва не само тук, но и от кой да е от нашите петдесет и четири филиала. Не забравяйте: само фирмата „Пари енд Пари“ с широката си търговска мрежа, обхванала целия свят, има възможност да ви предложи сърце по мярка, със стопроцентова гаранция, подбрано между повече от сто хиляди сърца — докторът замълча и пие дълбоко въздух след дългата тирада.

Господин Перес изглеждаше съкрушен.

— Да — каза той с треперещ глас. — Ще си помисля, да.

Господин Перес се отправи към вратата. Доктор Вияроха го придружи, вътрешно доволен от себе си. Качиха се до приемната. Там администраторката го дари с най-очарователната си усмивка. Сякаш му казваше: „Надявам се, че посещението ви в нашия център е било приятно за вас и ще се върнете.“ Навън през големите прозорци се виждаше огромното светещо сърце, което изпращаше ритмично светлинните си импулси: туп, туп, туп.

— Само една молба — рече доктор Вияроха като последна препоръка, преди да се сбогува с любезен поклон на входа с господин Перес. — Ако, след като размислите и проучите всички възможности, които ви изложих, решите да дойдете при нас (което не се съмнявам, че ще направите, ако сте разумен), единствената ми молба е да се срещнем, за да подпишем договора за услугата и да си изберете сърцето, което желаете, най-малко една седмица по-рано от датата, на която сте решили да се извърши операцията.

— Да, наистина — каза господин Перес, мислейки, че разбира.

— Значи, ако искам да проверя за себе си клиничните данни или каквото и да е друго за избраното сърце...

— О, не — възрази доктор Вияроха с усмивка. — Не е за това! Но преди присаждането, естествено, трябва да размразим и подгответим избраното от вас сърце. А това наистина изисква време...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.